

близката кжщичка излѣзе малкиятъ Илю, загризалъ една едра, сочна круша. Димо подсвирна съ два прѣста. Илю дойде до прозореца, но бѣше скрилъ крушата въ джоба си.

— Димо, излизай! Намислилъ съмъ нѣщо.

— Какъ да излѣза? Заключенъ съмъ. Я дай отъ крушата!

— Каква круша?

— Ей че си лакомъ! Иди тогава кажи на другитѣ да дойдатъ.

— Отивамъ. — И Илю тръгна и пакъ захапа крушата.

Димо затича до оджака и погледна на горе. Небето се синѣеше. Домъкна маса, сложи на нея столъ, покатери се. Следъ малко се изправи на покрива черенъ като арапинъ. Децатата се бѣха събрали до прозореца и се чудѣха кжде е Димо. А той свирна съ уста и съ единъ скокъ се намѣри при тѣхъ и извика:

— Тръгвайте следъ менъ, юнаци!

Първо си изпати магарето на дѣдо Стоименъ. Отвързаха го и му пуснаха нѣколко конски мухи. Магарето зарита и препусна изъ долината срѣдъ дружния смѣхъ на децата.

— Хайде да се изкжпемъ, — рече Иванъ.

— Че това съвсемъ не е геройство, — отговори Димо.

— Я слушай! — бързо зашепна Илю. — Знамъ една лоза съ ей такива гроздове. Тежки като камъкъ и почти узрѣли.

— Кжде е? — запитаха всички въ единъ гласъ.

— Въ лозето на Николинка. Само дано е вързано кучето.

— Ти отъ куче ли се боишъ? Тръгвайте следъ мене! — поведе ги Димо.

Стигнаха при лозето. Илю посочи лозата. Тъкмо що откжснаха единъ гроздъ, кучето излая и дружината хукна да бѣга. Пръвъ бѣше Димо. А най-назадъ остана Колю, който се разпищѣ отъ страхъ. Кучето го настигна и го хвана за гацитѣ. Колю падна на земята. Кучето хукна назадъ, като носѣше между зжбитѣ си парче отъ Колювитѣ гащи.